

Pozgila 1

Ну-ну, ще трохи... Сімнадцять, вісімнадцять, хух, де-е-в'ятнадцять... Ні, не дивитимуся на годинник. Іще чого! Неймовірним зусиллям волі змушую себе відвести погляд від стіни, на якій висить великий циферблат, що відраховує час тортур. Я тут страждаю вже, напевно, останні десять років. Двадцять два, двадцять три. Д-двадцять чотири! Стеля у них, бач, білесенька яка. Хоч би якась тріщинка була абощо. Я б зачепилася об неї поглядом і пихкала собі. А так, як кажуть, голки не підточиш. Цікаво, що це означає? Як можна взагалі якісь голки точити? Треба буде в словнику подивитися. Або у тітки Асі запитати. Вона напевно знає. І, до речі, без жодних голок тримає себе в шорах: давно вже за шістдесят перевалило, а талія — як замолоду, тонесенька.

Моя люба тітка Ася, на відміну від мене, має силу волі. Мабуть, уся сила волі у моїй родині дісталася саме тітці. Хоча я дуже люблю й поважаю її, але це вкрай несправедливо! Бо без сили волі мені особисто дуже важко, особливо зараз, коли доводиться рахувати рухи, розглядаючи стелю.

Двадцять, до біса, сім! Ще триста відер, Буратіно, і золотий ключик у кишені. Тридцять, усе, не можу більше!

— Тіно, не лінуйся, продовжуй, — Олена, інструкторка з фітнесу із незворушним, як у агента ФБР, обличчям схиляється наді мною й піднімає мої тремтячі ноги на

бісовому тренажері. (Це не тренажер, а якесь знаряддя інквізиції, хай йому грець!)

— Ох, — це все, що я спроможна відповісти.

Утім, згодом, зібравшись із силами, все-таки продовжую:

— Я тебе ненавиджу, Олено. Ти інквізиторка.

— Моя прабабця на фронті санітаркою була. Так вона рідним розповідала, що поранених не можна було жаліти, а то розкиснуть і потім операцію не витримають під анестезією зі склянки спирту, — інструкторка відверто ділиться спостереженнями шляхетної жорстокості. І, змахнувши волоссям, забраним у хвіст на маківці, граціозно перенесла своє ідеальне тіло до наступної жертви.

Таки не втримуюсь і зиркаю краєм ока на годинник. На циферблаті — вісімнадцята нуль дев'ять. Господи, я тут тільки дев'ять хвилин, а вже хочеться втекти. І це з четвертого заняття!

Мабуть, третя за останні два роки моя спроба скоригувати фігуру, як і колись, виявиться провальною. Я тут уже, можна сказати, старожил, тому мені, напевно, належить знижка від клубу. Як найвідданішому клієнтові.

Зібравши жалюгідні залишки волі в кулак, плентаюся до наступного тренажера і починаю знущатися з себе за допомогою чергового знаряддя катувань. Страждаючи (а заняття у фітнес-залі для мене завжди були стражданням), роздумую над сенсом буття і проблемами життєвого вибору.

Цікаво, що змушує людей обирати професію інструктора з фітнесу? Неземна любов до спорту? Прагнення зробити всіх стрункими та гнучкими? Щодня одне й те саме, ніякого різноманіття, сплесків емоцій, зрештою, розумової діяльності.

Інша річ — моя улюблена робота! Суцільне перше, друге і третє. Я обіймаю почесну посаду завідувачки

відділом листів у популярному тижневику «Мое місто». Якщо ви бодай на мить уявите, про що в нашу редакцію пишуть громадяни (коли, зокрема, комунальні служби відключають воду або не поспішають прибирати снігові замети), то ви мені одразу повірите. Особливо про сплески емоцій. Їх у моїй роботі хоч відбавляй — на десять інструкторів з фітнесу вистачить!

Хууух... Утомлено видихаю і починаю подумки шукати спосіб утекти із заняття. Може, вдати, що в мене голова болить?

Напевно, Олена здогадується про мої боягузливо-підступні плани й знову матеріалізується поруч.

— Чого стоїмо, тренажер даремно займаємо? Годі хандрити, ноги в руки — і починай рухатися. До речі, нещодавно британські вчені дійшли висновку: якщо почати займатися спортом, а потім кинути, то знову починаєш гладшати, причому дуже швидко. І щоразу все важче позбуватися зайвої ваги, — злорадно повідомляє інструкторка чергову новину зі світу вчених, які марнують гроші платників податків на дослідження різних нісенітниць, як-от ця. Краще купили б на витрачені кошти пончиків для зморених голодом дітей Африки. Вони й без будь-якого фітнесу не можуть погладшати, навіть якби й хотіли.

— Ну, Оленочко, якби це було правдою, то я б мала уже зайвих кілограмів двадцять, — починаю обурюватися, бо набрала лише три. Про що, до речі, Олені знати необов'язково.

— А скільки скинула за два тижні? — примружившись, цікавиться вона. Так, з інтелектом я погарячкувала: у його нестачі моїй інструкторці не дорікнеш.

— Ти ж розумієш... У тридцять чотири уже не так легко схуднути, як у двадцять п'ять! — Намагаюся надати суворості своєму голосу, з усією притаманною мені щирістю дивлячись в очі інструкторки.

Та правда в тому, що за новий період знущань над своїм тілом я не позбулася жодного грама. Є підозра, що винні в цьому не роки, а шоколадні батончики, якими я щовечора супроводжую перегляд чергової серії «Гри престолів». Я поглинаю солодощі задля збереження власної психіки, щоб хоч якось урівноважити позитивними емоціями нестримну фантазію цього маніяка Джорджа Мартіна. Бо щойно ти вподобаєш якогось героя, звикнеш до нього, як до рідного, і раптом — бац! На очах у враженої публіки він уже приймає мученицьку смерть. А оскільки серіал від сезону до сезону стає депресивнішим, то й ендорфінів (у вигляді смаколиків, зрозуміло) мені потрібно все більше, щоб подолати чергову серію. Логічно? Звісно, логічно. Нема до чого причепитися. Утім, Олені про ці мої міркування, хоч вони й ґрунтуються на залізній логіці, знати абсолютно не потрібно.

От лихо, у мене назбиралося стільки секретів від інструкторки з фітнесу, як у легковажної дружини — від чоловіка-домостроївця!

— Гарзд, знаю я твої роки... Напевно, дієта накрилася мідним тазом. Досить базікати, працєю, а то так усе життя і носитимеш одяг сорок другого розміру, — скептично заявляє вона.

А потім, щоб остаточно доконати мене, уїдливо додає:

— Якщо, звісно, сорок другий не поступиться сорок четвертому.

Олена свою справу знає — що правда, то правда. Цей контрольний постріл допоміг мені зібратися із силами й таки дотягнути тренування до кінця.

Увесь цей нудний і виснажливий час, доки тривало тренування, у моїй уяві спливали шоколадні батончики улюблених марок. Я згадувала чудовий смак цукерок і десертів. І подумки прощалася з усією цією розкішшю.

Прощайте, делікатне шоколадне праліне з тертим мигдалем, молочна помадка, і ти — легкий еклер із заварним кремом. Прощайте, ніжна шарлотка і ще ніжніший тирамісу!

На очі навернулися сльози при самій згадці про те, що доведеться розлучитися зі шварцвальдським тортом і баварським кремом, і я закрутила педалі велотренажера з подвійною силою. Потім дала відставку навіть дієтичному йогуртовому тортікуві, і церемонію прощання зі смаколикама на сьогодні було завершено.

Ласкаво прошу до мого меню, кефіре, капусто, вівсянко на воді разом із вашими дієтичними друзями! (Ох і гидота вся ця здорова їжа, скажу я вам! Мав рацію один мій знайомий лікар, який любив повчально повторювати: «Головний принцип дієти — не їсти нічого смачного!»)

Та все ж я налаштувала себе на стійку боротьбу із зайвими кілограмами, навіть такою високою ціною.

Утомлена, але цілком задоволена своїм рішенням, я виповзла на вулицю й плюхнулась в автівку. А чи є кефір у холодильнику? Мій син Левко зараз у літньому таборі, тому на нього продуктами я не запасаяся, а Максим, мій чоловік, кисломолочних напоїв не любить. Йому до вподоби пиво.

Діставшись свого будинку, поставила машину на стоянку і попрямувала до маленької крамнички, що розташовується неподалік від під'їзду. Утома після виснажливого тренування все-таки давалася взнаки.

Продавчиня Маруся, яка знала все про всіх у нашому будинку і радісно ділилась новинами, сьогодні зустріла мене не дуже привітно. І ще більше засмутилася, дізнавшись, що я хочу придбати лише пляшку кефіру.

— А що так скромненько? Маємо свіженькі булочки з сиром та ізіюмом, твої улюблені! Завжди їх береш. Ще

гарячі! Якраз на вечерю, — додала Маруся трохи улесливо і радісно, хоча коментар про здобні булочки на вечерю лунав як знущання. (До речі, свіженькі ватрушечки ну дуже смачні, причому в будь-який час доби, навіть уночі... Ех...)

— Дякую, Марусю, малий у таборі, а мені булочок не хочеться.

— Відколи? — здивовано поцікавилася продавчиня. — На дієті чи що?

Останнє речення Маруся вимовила таким підозріло-несхвальним тоном, наче я вступила до якоїсь секти на кшталт «Білого братства». Я аж злякалася, тому перепитала напівжартома:

— Марусю, щось ви не дуже привітні сьогодні. Може, борони боже, щось сталося?

Вона зраділа, що я запитала (хоча я сама про це вже пожалкувала). Я змирилась, що доведеться вислухати чергову історію про бурхливі стосунки Марусі та її чоловіка Толіка, місцевого сантехніка. Залишається потайки мріяти, щоб до крамниці зайшов якийсь відвідувач і відволік увагу продавчині.

Саме відчинилися двері, і я хутенько обернулася. Однак радість моя була передчасною: на порозі магазину стояв Толік.

— Марусю, ти така гарна, — не звертаючи на мене уваги, украдливо почав Толік.

— Ти сказав, що мені пора худнути! — ображено мовила Маруся і подивилася на мене, наче закликала долучитися до групи підтримки. Вона чомусь ототожнювала себе зі мною, хоча важила кілограмів на тридцять більше.

— Не пора, — відповіла я трохи перелякано, аби хоч щось сказати. Потім хутко дістала гроші і поклала на прилавок, сподіваючись утекти. Утім, подружжя

вирішило обрати мене в арбітри у їхньому словесному змаганні.

— Та я зовсім не так сказав, Тіночко!

Приклавши руку до серця і дещо театральнo розвернувшись у мій бік, Толік патетично промовив:

— Я сказав, що вона красива, а краси повинно бути багато!

— Отже, мені потрібно зменшитись? — сердито спитала Маруся.

— Та ні, не треба, кажу ж, ти така гарна, — Толік воркував біля неї, як голуб, і я усміхнулася.

Незважаючи на італійську експресію цих стосунків, міцнішої пари за Марусю і Толіка я не знала. Толік був унікальним сантехніком, бо не вживав алкоголю. А ще любив куховарити, організовував для дітей футбольні матчі в нашому дворі, обожнював їхніх з Марусею двох синів і кохав саму Марусю. Щоправда, і Толік був доволі вгодованим чоловіком (недарма ж кулінарія була його пристрастю), тож подружжя здавалося цілком гармонійним.

Я нишком вийшла з крамнички, залишивши їх наодинці. Чомусь здалося, що Всесвіт у такий дивний спосіб знову мені натякнув, що пора худнути. Усе-таки до рости до розмірів Марусі якось не дуже хотілося.

Бажання нарешті повернутися до тридцять восьмого розміру, щоб носити улюблений одяг, з якого я «виросла», міцнішало щохвилини. Тож до квартири увійшла в чудовому, навіть дещо піднесеному настрої.

У передпокої було ледь чутно бурмотіння коментатора: мій благовірний, Максим, дивився футбольний матч.

Я зазирнула у вітальню: однією рукою чоловік люто стискав банку пива, а другою міцно тримав якусь смердючу гидоту «до пива» — чи то воблу, чи то кальмарину. Він розмахував цією рукою-кальмариною і лаявся, волаючи на незграбного гравця:

— Ну що ж ти, ...! Так...! Як можна повз ворота...!
Коли такий, ..., момент! ...! ...! ...!

У таких випадках за Макса ставало соромно. Мене завжди вражала глибина горя вболівальників через якісь ігрові епізоди. Та й узагалі будь-який фанатизм — ознака обмеженості, а футбольний фанатизм і поготів. І словосполучення «гра мільйонів» викликає у мене сміх. Можна подумати, ці мільйони грають у футбол. Ні, вони його дивляться по телевізору, лежачи на дивані! Це — видовище мільйонів. Причому щоразу одне й те саме. Гра мільйонів як бізнес — тоді так, звичайно...

Стоячи у дверях, помахала чоловікові:

— Привіт!

Він ледь відірвався від телевізора, щоб буркнути:

— Ага, так, привіт, не заважай, футбол дивлюся.

Це була його звичайна манера спілкування — уривчаста, дещо нервова, позбавлена найменшої чемності. Він міг образити мимохідь, навіть нічого образливого не промовивши.

Я не встигла щось відповісти, як цієї миті забили гол. Хто кому, я, звісно, не зрозуміла, але Макс прямо-таки розлютився:

— Та що ж це таке?! Ну чому ти мене постійно відволікаєш?! Кажу ж, футбол дивлюся! Через тебе гол пропустив!

Він схопив із журнального столика цигарки, запальничку й помчав на балкон. Закурювати розлад психіки.

Я розвернулася й пішла перевдягатися. Уже в душі, стоячи під струменями теплої води, думала про те, що пора щось вирішувати з Максом. Пора розлучатися. Цю думку плекала вже років зо три, але щоразу бракувало мужності поставити всі крапки над «і».

Ранній період наших стосунків, захопливий час неймовірно красивих залицянь, шаленої пристрасті й нестрим-

них освідчень холеричного Максика, згодом змінився похмурою епохою нервових випадів чоловіка з будь-якого приводу. Його могли довести до сказу будь-які дрібниці — від плями на футболці до затримки кур'єра на десять хвилин. Спочатку я намагалася виправдовувати Максому поведінку перманентними проблемами в бізнесі, але зрештою зрозуміла, що він просто псих. Тож здоровий глузд благав про розлучення. Утім, не уявляла, як це зробити з найменшими втратами. Ми мали розкішну квартиру, придбану спільним коштом, і Максик навіть чути не хотів про продаж. Водночас він запевняв, що кохає мене без тям, але я гарикало і постійно з нього знущаюся. А відбувається це майже так, як в анекдоті: «У мене не дружина, а пилка — весь час пиляє й пиляє. Ось, здавалося б, свято праці, перше травня, всі розслаблені й веселі, а вона вже зранку замучила: прибери ялинку та прибери ялинку!»

Звичайно, можна було звернутися до адвоката, почати ділити майно і всяке таке, але, щойно я починала розмірковувати про розлучення, думки плуталися. Макс, у принципі, непогана людина, надійний... До мого сина Левка ставиться добре: забирає зі школи, а коли в гуморі, навіть з математикою допомагає. Ну, псих... Якщо його не чіпати, то сидить собі й сидить, не турбує. Потім я додумувала свою сумну думу до підступного питання: «А чи кохаєш ти його?» І тут система давала збій. Тому що Макса я давно вже не кохала, а от свою квартиру просто обожнювала, до того ж з усією можливою пристрасстю. А на нове житло, окреме від Максима, грошей не мала.

Питання «бути чи не бути?» висіло наді мною дамокловим мечем майже три роки, доки не стало зрозуміло, що стосунків уже не врятувати. «Але ж можна просто жити поруч, ділити побут, дбати про Льовчика...

Так співіснують тисячі подружніх пар, і нічого», — вмовляла я себе, боячись зробити важливий крок назустріч новій самотності, знову поринути в яку геть не прагнула.

Тому старалася ці думки про непевне майбутнє заштовхувати у віддалені куточки свідомості, сподіваючись, що все якось вирішиться само собою.

Випивши кефір, я влаштувалася з книжкою на дивані, намагаючись не думати про приємне. Приємне цієї миті уособлювала непочата пачка «Пташиного молока», яка мирно чекала на мене в шафці відучора. Раптом я згадала, що найближчим часом на мене чекає ще одна приємність, навіть дві. Перша — післязавтра Льовчик повертається з табору. А друга — що завтра субота, і я зустрічаюся з Дашею, моєю любовою подругою.

Саме завдяки цим двом позитивним моментам найближчого майбутнього на якийсь час мені вдалося забути про проблему під назвою «Максим» і читати захопливий детектив, доки не здогадаюся, хто вбивця. Або доки не засну.

Розділ 2

Дашка молодша за мене на вісім років, але це не заважає нам розуміти одна одну навіть без слів. Напевно, об'єднує нас почуття гумору, яке рятує в найважчі моменти.

Ми обидві здатні сміятися не просто з неприємностей, а навіть із трагічних обставин. Наприклад, зі своїх хвороб, звільнення, нелюбові... Почуття гумору нас не просто об'єднувало — воно рятувало в найскрутніші часи. І оця взаємна здатність підтримувати одна одну сміхом була найціннішим, що я взагалі коли-небудь здобувала у дружбі.

А ще Даша напрочуд самодостатня, і це викликає захват. Настільки не залежати від сторонньої думки — так треба вміти! Іноді мені здається, що головну героїню модних серіалів хронічно списують з Дашки. З тією лише різницею, що Даша не захоплюється алкоголем — вона його зневажає. А якби й вживала, то ні в кого не питала б, тож подругу можна помістити в лондонський музей мір і ваг під скляний ковпак, супроводивши табличкою «Еталон самодостатності».

Ми домовляємося зустрітися у великому міському парку, що пролягає аж до берега річки. Дашина молодість надихає мене, і я теж стаю веселою й відчайдушною. Мені подобається мій короткий стрейчевий сарафан (можливо, занадто короткий для моєї вагової категорії), і моя розпатлана грива, і легковажний рюкзачок.

— Ходімо на інший пляж, там усі нормальні люди купаються, — Даша веде вбік від упорядкованого модного пляжу з басейном, що видається трохи безглуздим на березі річки.

Оминувши низку припаркованих автомобілів, ми звертаємо на непримітну стежину серед якихось чагарників. Вона в'ється тонкою змійкою, оточена літньою зеленню, проте гарно протоптана: вочевидь, той секретний пляж популярний поміж втаємниченого товариства.

— Дашуню, а чи правильною дорогою ми йдемо? Мене терзають непевні сумніви...

— Та не лякайся. Мені це місце Олег показав, вони з друзями тут завжди купаються.

— Ну, якщо Олег... Тоді ок.

Олег — новий Дашин кавалер, вона про нього говорить із придихом і трепетом. Сподіваюся, він того вартий! У сенсі — Дашиного трепету й придиху. Бо моя подруга дууууже вибаглива — до зустрічі з Олегом вона жодного разу не закохувалась. Не траплялось кандидатів, гідних її краси та розуму (як казала сама Даша). З Олегом вони познайомилися в гідропарку, коли той читав газету «Бізнес». Уявіть: літо, спека, пляж, вродливі дівчата (а найгарніша, звісно ж, саме Дашка). І серед калейдоскопу тусовки літнього вихідного дня на березі Дніпра — хлопець, що читає газету. Та ще й «Бізнес». Звісно ж, це привернуло Дашину увагу, бо пересічні хлопці непересічних дівчат мало цікавлять.

Нарешті, пробравшись вузькою звивистою стежкою крізь чагарник, ми дістаємося дійсно фантастичного місця! Обрамлений верболозом мальовничий затон із прозорою водою, до якого спускається невеликий ошатний пляж із білим піском, у центрі мегаполіса здався нереальним.

— Ух ти, — мене переповнювали емоції. Повага і довіра до поки що не знайомого Олега міцнішали щохвилини.

— Та я ж тобі казала, — усміхнулася Дашка, кинула на пісок сумку й почала знімати з себе шорти та майку.

Я озирнулася. Відпочивальників було мало, тільки невеличка ватага молодиків із цікавістю озиралася на нас. Ми теж їх поверхово оглянули: хлопці як хлопці, нічого особливого. Але молодики продовжували на нас зиркати. Ще б пак, ми ж красуні! Та й альтернатив для огляду не було: крім хлопців і нас, на пляжі більше нікого.

Намагаючись не звертати уваги на їхні погляди, я зняла сарафан і одразу занурилась у річку. Що-що, а плавати я люблю! Це єдиний вид фізичного навантаження, який не викликає у мене негативних емоцій. Люблю плавати будь-де: мені до вподоби і басейн, і річка, і озеро, і море... особливо море! Безмежна тремтлива блакить, що зливається з небом, теплий шовк прозорої води, спокій, іскри сонця крізь кришталеві краплі, — можливо, все це було природним для мене, стовідсоткового Водолія?

Вода була теплою й ласкавою. Відпливши подалі від пляжу, я віддалася улюбленому заняттю. Не думала ні про що, відпустила всі тривоги і проблеми останніх днів, просто рухалася у воді, насолоджуючись мальовничими краєвидами.

Зненацька ногу звело судомою. Точніше, спочатку я навіть не зрозуміла, що сталося, просто нога відмовилася коритися. Потім я помітила, що відпливла від берега досить далеко, а до мене з шаленою швидкістю наближається катер.

Охоплена раптовим жахом, я почала махати руками, намагаючись зупинити стрімке судно, і... пішла під воду.

...Усе, що відбувалося далі, звісно, я згадати не можу, оскільки ледь не втонула. Перебувала на межі життя і смерті, можна сказати. Опритомніла вже, лежачи на пісочку в оточенні збентежених пляжників. У горлі немилосердно дерло, а Дашка бризкала моє обличчя водою, наливаючи її в долоню з пляшки.

— Дашуню, я ж тільки-но з води, — прохрипіла я. — Гадаєш, мені її було мало?!

— Ну ти мене й налякала, подруго! — ігноруючи моє справедливе зауваження, повідомила Дашка. — Ось твій герой.

І тицьнула пальцем на невисокого худенького брюнета з борідкою «а-ля еспаньйолка», чи як там її називають. Ну, коли це ще не борода, але вже і не брутально-сексуальна триденна щетина. Брюнетові ця борідка личила. Вона відтіняла великі темно-карі очі — такого глибокого шоколадного кольору, що зіниці були майже не помітні.

Утім, навіть з такими красивими очима мій рятівник явно не був схожим на героя. Через Дашчин жест він зніжковів і тихо привітався:

— Добрий день.

Я зацікавлено розглядала мого рятівника, не розуміючи, як він узагалі міг підняти мене на руки і нести. Це у воді я була легкою, хоча і втопленою (ну, майже втопленою). А ось на суші... Наша вагова різниця становила кілограмів десять, а то й більше. На мою користь. Напевно, йому допомагали усі представники сильної половини людства, присутні на пляжі. Треба потім у Дашки подробиці дізнатися. Зате тепер я можу точно всім розповідати, що мене чоловіки носили на руках — у буквальному значенні цього вислову!

— Не такий уже він і добрий, — не погодилась я.

Але набурмоситись мені не вдалося. Хлопець одразу роззброїв мене, бо дивився відкрито й привітно, а на губах у нього тремтіла усмішка, що була готова щомиті перетворитися на сміх.

— Я Дмитро, — просто сказав він.

— Дуже приємно. Тіна, — манірно відповіла я, розмірковуючи над подальшими кроками. Цікаво, як мені йому віддячити за порятунок? Мабуть, прийнято якось віддячувати людям, що врятували ваше життя? Пригостити обідом? Чи пивом? Або дати тисячу гривень?

Боже, що зі мною — звідки такі дурні думки?! Напевно, кисневе голодування під час занурення у воду таки далось взнаки. Подяка від щирого серця — ось що потрібно в таких випадках.

— Щиро дякую, Дмитре, що врятували мене, — продовжила я таким самим неприродним манірним тоном.

— У її особі — майбутнє вітчизняної журналістики! — радісно вигукнула Дашка.

«Ну, не таке вже й майбутнє у тридцять чотири роки», — додала я подумки. Але про мій вік незнайомцям знати не обов'язково (як і про вагу). Тим паче, що я видаюся молодшою, ніж зазначають паспортні дані. Зараз така перевага здавалась особливо доречною. Бо подавати надії у тридцять чотири роки — то вже трохи дивно. У такому віці мрії мають справджуватися.

— О, то ми майже колеги, — зрадів брюнет, не звертаючи уваги на мої терзання.

— Що значить «майже»? — підозріло запитала я.

— Я дизайнер, — відповів Дмитро. — У журналі «Інтер'єр плюс».

— Ага, — зі знанням справи вимовила я. Не те щоб мене цікавили інтер'єри (тим паче кожен місяць, відповідно до періодичності виходу журналу). Просто це

видання кілька разів потрапляло мені на очі, і дизайн у нього був класний.

Але на цьому розмова звелася нанівець, тому що справжніх поціновувачів інтер'єрів серед присутніх не виявилось.

— Ось що в житті може раптово трапитися. Наприклад, можна потонути, — почала я розмірковувати, коли всі потихеньку розійшлися, а ми з Дашею залишилися самі на своєму покривалі.

— Так, — глибокодумно підтвердила подруга. І додала: — Отак живеш, живеш, і раптом тонеш.

Потім подивилась на мене довгим поглядом філософа і тяжко зітхнула, наче вся мудрість світу лягла на її тендітні плечі важким тягарем.

Я пирхнула, подруга засміялась разом зі мною. Що-що, а помирати ми з нею зовсім не збирались. Та я відчувала нагальну потребу висловитися.

— Дашко, якщо я помру, слухай мій заповіт: жодного похоронного маршу. Ховати під *Knockin' On Haven's Door*¹, тільки не Боба Ділана, а кавер *Guns N'Roses*... Обіцяєш?

— Чому це ти раптом помреш? — підозріло поцікавилася подруга.

— Напевно, доведеться... Усі вмирають. І зі мною це станеться раніше, тому що я старша за тебе.

Здається, естафета мудрості перейшла до мене. Я завжди вміла напрочуд точно встановлювати причинно-наслідкові зв'язки.

¹ «Стукати у ворота раю», алегорично «Бути на порозі смерті» — відома пісня Боба Ділана, написана для саундтрека до фільму «Петт Герретт і Біллі Кід». Згодом її визнали класичною у творчості музиканта. Також широку популярність *Knockin' on Haven's Door* отримала завдяки своїм кавер-версіям. (Тут і далі прим. ред.)

— Не факт, що раніше, — засумнівалася Дашка. — Можливо, у мене попереду життя, сповнене тривоги і поневір'янь.

— А у мене воно вже зараз таке, — я долучилася до змагання «Чия доля важча». Щоправда, і без всіляких змагань будь-кому було зрозуміло, що моя доля вщерть заповнена трагедіями та проблемами.

— Неправда, — не здавалася Дашка. — У тебе є Левко, і він дуже позитивний. З таким сином доля невдалою бути не може.

Із цим важко було не погодитися. Мій Левко справді класний. Хоча народила я його десять років тому, можна сказати, випадково — від свого колишнього однокурсника Артема.

Коли ми вчилися в університеті, не звертала уваги на Артема. Ба більше, у нас були різні компанії і різні інтереси (спільним був хіба що факультет журналістики, куди нам пощастило вступити).

Та одного травневого вечора, після зустрічі випускників, яка видалася нудною й нецікавою, ми удвох з Артемом подалися на набережну.

Спочатку довго розмовляли, згадуючи недавнє студентське минуле. Теплий вітер, квітучі каштани й особливо пляшка вина, випита на брудершафт, стрімко нас зблизили. Стомлені й нетверезі, ми зустріли там же, на набережній, світанок. Це здалося нам напрочуд символічним, і ми одразу ж вирішили, що створені одне для одного.

Через кілька місяців, щоправда, зрозуміли: ні, не створені. Легко й без образ розбіглися, плануючи кожен жити своє життя, окремо одне від одного. Проте скоро з'ясувалося, що окремо не вийде: доки були разом, ми встигли створити чудового Льовчика, за що тепер я Артему навіть вдячна. І не ображаюся на нього:

дізнавшись про вагітність, він одразу освідчився. Я зопалу погодилася: не зростати ж дитині напівсиріткою. Утім, шлюб з Артемом виявився ще гіршим, ніж перспектива стати матір'ю-одиначкою, і ми швидко розлучилися ще до пологів.

Як би дивно це не звучало, наше розлучення вийшло легким і навіть веселим. Сьогодні, напевно, ми б навіть святкували його в стилі сучасних дивних трендів. Адже ніхто з нас не завдав іншому образ, ніхто не зрадив, не знецінив і не зробив нічого такого, що зазвичай призводить до незгод і драм. Можливо, просто не встигли наламати дров — не знаю. Думаю, ми обоє виявилися достатньо раціональними і відважними, щоб на самому початку розірвати спільне життя без пристрасті. Як-то кажуть, розійшлися друзями. Таке буває вкрай рідко, але нам вдалося.

Тепер Артем час від часу возить Левка в мальовниче село до своїх батьків, щоб долучити, так би мовити, до родинних джерел. Льовчик надзвичайно радіє цим візитам: у селі і річка, і сад, і цілковита свобода, і безмежна любов дідуся та бабусі. Вони його балують, бо чомусь не можуть позбутися комплексу провини за те, що їхній син «не зробив щасливою Левкову маму». Я їм сотню разів пояснювала, що якраз-таки зробив, бо вчасно зі мною розлучився; а вони все одно не вірять. І продовжують балувати Левка.

Утім, незважаючи на вирішальний фактор щасливого материнства, змагання з Дашкою посеред мальовничого пляжу, після мого епічного утоплення, я все одно не припинила. Такий уже в мене впертий характер.

— Та ти мені просто заздриш, — пирхнула я. — Тому що на моєму похороні звучатиме *Guns N'Roses*, а у тебе казна-що. Може, якийсь понурий духовий оркестр. Жодних веселощів!